2010

MÀRIUS TORRES : la tendresa .

Josep Vallverdú

Part del passsatge d'aquell avió que venia d'Itàlia la componia un grup de minusvàlids amb els seus acompanyants, mena de gent semblant a Aspros. Es van mantenir durant tot el viatge amb una correcció i naturalitat excel.lents, sense cap rigidesa que els fes semblar autòmats o subjectes a una disciplina i alliçonament sever. Eren d'admirar, amb la seva alegria i fins es podria dir que gràcia per anar pel món. Els altres passaters de segur que van ser sensibles a aquella conducta, i van trobar una mica més de pau dintre seu.

Hem escrit "sensibles", i sembla un qualificatiu encertat. Molts cops durant la nostra activitat quotidiana perdem la mesura justa , la necessària càrrega d'esperit per copsar la bellesa de l'entorn, la bondat de les persones que ens envolten, avaluar un gest determinat, entomar la gràcia i la llum de les hores o d'un somriure.

Trobem massa aspra la vida i no pensem prou sovint en la importància dels sentiments . Al capdavall, de tots els tresors que hàgim pogut amassar, no quedaran sinó els afectes, i aquella llumeta d'il.lusió que provoquen. Res més.

Enguany celebrem arreu del país el centenari de Màrius Torres. Sortosament a Ponent el centenari serveix també per homenatjar tota la família, de la qual com a membre directe resta només el nonagenari i vivaç Víctor. Màrius Torres és un dels noms capdavanters de la poesia catalana , i tota la seva obra està recorreguda per la vibració del sentiment, dels sentiments : l'estimació, la soledat, la memòria la pau del paisatge, el diàleg amb la malaltia, la proximitat de la mort. Pianista excel.lent, la música era per a ell una forma de comunió amb el més profund del seu ésser i d'absorció també de tota la universal bellesa. Sensibilitat aguda i tendra alhora, que fa de retruc més sensibles als lectors o oients dels seus poemes :

Record d'una música

Com una llàntia ardent. silenciosa,
en un gran temple incert,
música en el record, memòria lluminosa,
cremant en la tenebra on el passat es perd,

ah, no t'apaguis mai! Perquè, com aquell dia,
si tanco els ulls i escolto la teva veu suau,
la tristesa se'm fongui en melangia,
la melangia en pau.

1941